

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ústí nad Labem rozhodl samosoudcem Ing. Mgr. Martinem Jakubem Brusem ve věci

žalobce: S. B., narozen „X“, státní příslušník Ruské federace,
t. č. pobytem v Zařízení pro zajištění cizinců, Balková 1, 331 65 Tis u
Blatna,

proti

žalované: Policie České republiky, Krajské ředitelství policie Ústeckého kraje,
sídlem Masarykova 930/27, 400 01 Ústí nad Labem,

o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 1. 7. 2020, č. j. KRPU-45507-94/ČJ-2020-040022-SV-ZZ,

takto:

I. Žaloba se **zamítá**.

II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Žalobce se žalobou podanou v zákonem stanovené lhůtě domáhal zrušení rozhodnutí žalované Policie České republiky, Krajského ředitelství policie Ústeckého kraje, ze dne 1. 7. 2020, č. j. KRPU-45507-94/ČJ-2020-040022-SV-ZZ, kterým byla podle § 124 odst. 3 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o pobytu cizinců“) prodloužena doba žalobcova zajištění za účelem správního vyhoštění o šedesát dnů od uplynutí doby trvání zajištění stanovené rozhodnutím žalované ze dne 1. 4. 2020, č. j. KRPU-45507-58/ČJ-2020-040022-SV-ZZ. Tímto rozhodnutím byl žalobce podle § 124 odst. 1 písm. b) ve Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

spojení s § 124 odst. 2 zákona o pobytu cizinců zajištěn za účelem správního vyhoštění a podle § 124 odst. 3 téhož zákona byla doba trvání zajištění stanovena na sto dvacet dnů od okamžiku omezení osobní svobody na území České republiky, který nastal dne 4. 3. 2020 v 17:00 hodin.

Žaloba

2. V žalobě žalobce popsal dosavadní průběh svého zajištění a namítal, že žalovaná v rozporu s § 3 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“) nezjistila skutečný stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, v rozsahu požadavků § 2 a § 50 odst. 3 správního řádu, neboť nezjistila všechny okolnosti svědčící v neprospěch i ve prospěch žalobce. Žalobce dále konstatoval, že žalovaná nesprávně posoudila, zda je účel zajištění, tj. správní vyhoštění formou dobrovolného návratu, alespoň potenciálně možný, resp. si pro řádné posouzení neopatřila dostatek podkladů.
3. Žalobce upozornil na porušení § 68 odst. 3 správního řádu a nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí, kterou spatřoval v tom, že z odůvodnění napadeného rozhodnutí nejsou patrné důvody pro jeho vydání a úvahy, kterými se žalovaná řídila, a z jakých skutkových a právních okolností vycházela při odůvodnění výroku. Žalovaná podle žalobce v napadeném rozhodnutí zcela pominula otázku, zda bylo tzv. dublinské řízení skončeno a s jakým výsledkem. Zdůraznil, že tzv. dublinské řízení dosud skončeno nebylo, neboť dne 24. 6. 2020 se žalobce teprve mohl seznámit s podklady pro vydání rozhodnutí v tzv. dublinském řízení. Podle žalobce není možné, aby v jeho věci bylo postupováno podle směrnice Evropského parlamentu a Rady č. 2008/115/ES, o společných normách a postupech v členských státech při navracení neoprávněně pobývajících státních příslušníků třetích zemí, (dále jen „návratová směrnice“), a při nemožnosti takového postupu, aby bylo opět pokračováno v tzv. dublinském řízení. Trval na tom, že se na jeho případ nadále vztahuje nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) č. 604/2013, kterým se stanoví kritéria a postupy pro určení členského státu příslušného k posuzování žádosti o mezinárodní ochranu podané státním příslušníkem třetí země nebo osobou bez státní příslušnosti v některém z členských států, (dále jen „nařízení Dublin III“). Podle žalobce není možné, aby správní orgány postupovaly zároveň podle nařízení Dublin III a podle návratové směrnice. Poznamenal, že mu není známo, že by bylo řízení o udělení mezinárodní ochrany, o kterou požádal v Nizozemí, ukončeno, tudíž je nadále žadatelem o mezinárodní ochranu a jeho dobrovolný návrat měl být realizován podle § 54a zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu“). S ohledem na dosud neskončené tzv. dublinské řízení nemohlo být podle žalobce postupováno podle návratové směrnice, což znamená, že nemůže být vyhoštěn, a tudíž ani za tímto účelem zajištěn.
4. Podle žalobce si žalovaná neopatřila dostatek podkladů pro posouzení realizovatelnosti správního vyhoštění. V napadeném rozhodnutí pouze shrnula neúspěšné pokusy o repatriaci, ale ve vztahu k aktuálnímu obnovení letecké dopravy do Ruské federace se ani nepokusila zjistit, zda je žalobcův návrat v šedesáti dnech alespoň potenciálně možný. S odkazem na čl. 15 odst. 4 návratové směrnice žalobce konstatoval, že v opačném případě musí být neprodleně propuštěn.

Vyjádření žalované k žalobě

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

5. Žalovaná ve svém písemném vyjádření popsala průběh žalobcova zajištění. Upozornila na to, že dne 30. 3. 2020 obdržela od Ministerstva vnitra, odbor azylové a migrační politiky, oddělení dobrovolných návratů, žalobcovu žádost o dobrovolný návrat ve smyslu § 123a zákona o pobytu cizinců, a proto zahájila úkony ve věci správního vyhoštění. Zmíněnou žádostí žalobce podle žalované vyjádřil vůli mezinárodní ochranu nevyužít a následně se též vzdal práva na odvolání proti rozhodnutí o správním vyhoštění, které tak nabylo právní moci v den svého vydání 1. 4. 2020. Žalovaná uvedla, že žalobci byla rezervována letenka na 30. 4. 2020, nicméně tento let byl zrušen. Ministerstvo vnitra, odbor azylové a migrační politiky, oddělení dobrovolných návratů, se podle žalované stále pokouší zajistit letenky a o situaci pravidelně informuje žalobce, který dokonce projevil zájem o vycestování do jiné země, odkud by se pak mohl dostat do vlasti. V současné době je avizováno několik letů do Běloruska, na které navazují spoje do Moskvy. Žalovaná shrnula, že žalobcův odlet je komplikovaný, ovšem nikoli *a priori* nemožný, tudíž nelze učinit závěr, že realizace správního vyhoštění žalobce je nereálná. Připomněla, že žalobce má platný cestovní doklad, pravomocné rozhodnutí o správním vyhoštění, sám požádal o dobrovolné vycestování, jeho vyhoštění se připravuje, pouze je složité sehnat let z důvodu omezení mezinárodní letecké dopravy v souvislosti s pandemií COVID 19. K žalobcovu požadavku, aby jeho dobrovolný návrat byl realizován v režimu § 54a zákona o azylu, žalovaná poznamenala, že žalobce nemá postavení azylanta ve smyslu zmíněného zákona. Žalovaná navrhla zamítnutí žaloby pro nedůvodnost.

Replika žalobce k vyjádření žalované

6. V replice ze dne 15. 7. 2020 žalobce odmítl, že by správní orgány po dobu jeho zajištění postupovaly tak, aby bylo možno správní vyhoštění formou dobrovolného návratu realizovat. Podotkl, že provoz na trase Praha – Minsk nebyl nikdy omezen a není zřejmé, že by mělo být obnoveno letecké spojení do Ruské federace. Žalobce proto zpochybnil tvrzení žalované, že mu bude umožněno Českou republiku opustit a bude ukončeno jeho zajištění, bude-li zajištěn let do Minsku, neboť tato možnost existovala po celou dobu trvání žalobcova zajištění. Žalobce současně poukázal na to, že jej Ministerstvo vnitra, odbor azylové a migrační politiky, vyzvalo, aby se dne 24. 6. 2020 dostavil k seznámení s poklady v tzv. dublinském řízení.

Posouzení věci soudem

7. O žalobě soud v souladu s § 172 odst. 5 věta druhá zákona o pobytu cizinců rozhodl bez jednání, neboť žádný z účastníků řízení nenavrhл nařízení jednání a ani soud nepovažoval nařízení jednání za nezbytné.
8. Napadené rozhodnutí žalované soud přezkoumal v řízení podle části třetí hlavy druhé prvního dílu zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), který vychází z dispoziční zásady vyjádřené v § 71 odst. 1 písm. c), písm. d), odst. 2 větě druhé a třetí a v § 75 odst. 2 věta první s. ř. s. Z této zásady vyplývá, že soud přezkoumává zákonnost rozhodnutí správního orgánu pouze v rozsahu, který žalobce uplatnil v žalobě nebo během třicetidenní lhůty po oznámení napadeného rozhodnutí ve smyslu § 172 odst. 1 věty první zákona o pobytu cizinců. Povinností žalobce je proto tvrdit, že rozhodnutí správního orgánu nebo jeho část odporuje konkrétnímu zákonnému ustanovení, a toto tvrzení zdůvodnit. Nad rámec žalobních bodů musí soud přihlídnout

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

toliko k vadám napadeného rozhodnutí, k nimž je nutno přihlížet bez návrhu nebo které vyvolávají nicotnost napadeného rozhodnutí podle § 76 odst. 2 s. ř. s. Takové nedostatky však v projednávané věci nebyly zjištěny.

9. Z obsahu správního spisu soud zjistil následující skutečnosti podstatné pro rozhodnutí o žalobě. Podle úředního záznamu o zajištění cizince ze dne 4. 3. 2020 žalobce téhož dne v 16:50 hodin při kontrole policejní hlídkou na parkovišti prodejny PEMA v Petrovicích nepředložil žádný doklad totožnosti. Vzhledem k podezření, že vstoupil na území České republiky neoprávněně nebo zde již neoprávněně pobývá, byl žalobce na místě zajištěn podle § 27 odst. 1 písm. d) zákona č. 273/2008 Sb., o Policii České republiky, ve znění pozdějších předpisů. Při osobní prohlídce byla nalezena nizozemská karta žadatele o azyl platná do 25. 11. 2020, německá příhraniční průvodka ze dne 11. 11. 2019, německá karta pojištěnce a německý průkaz ID rezidenta. Podle údajů ze Schengenského informačního systému II byl žalobcův cestovní pas nahlášen jako odcizený, ztracený nebo neoprávněně užívaný.
10. Do úředního záznamu o podání vysvětlení žalobce dne 5. 3. 2020 uvedl, že dne 3. 3. 2020 nastoupil v německém Aachenu do mezinárodního linkového autobusu Flixbus, cílem jeho cesty byl Berlín, kde pobývá jeho manželka a děti. Ve stanici Köln Süd měl přestupovat na jinou linku, ale probudil se až v České republice, kde vystoupil ve stanici Praha Florenc. Zjistil si spoj zpět do Berlína a odjel z České republiky, platnou jízdenku z Prahy do Berlína nemá, zaplatil ji, ale nedostal žádný doklad. Do úředního záznamu o podání vysvětlení ze dne 6. 3. 2020 žalobce doplnil, že do schengenského prostoru přicestoval v březnu 2018 s manželkou a čtyřmi dětmi, a to do Polska, kde požádali o azyl. Asi po měsíci v táboře pro běžence vycestoval i s rodinou do Německa, kde rovněž podali žádost o azyl, která však byla zamítnuta, neboť příslušným státem bylo podle nařízení Dublin III Polsko. V září 2018 byli z Německa deportováni do Polska, nicméně po třech dnech se společně do Německa vrátili. Žalobcova manželka se s ním rozvedla a zůstala bydlet někde v Berlíně, zatímco on odcestoval do Nizozemí, kde také požádal o azyl; řízení dosud nebylo skončeno. Dne 3. 3. 2020 cestoval za manželkou do Berlína, aby se s ní dohodl na společném návratu do Ruska. Žalobce vysvětlil, že do České republiky přicestoval omylem, protože zaspal místo, kde měl přestupovat; pobýval zde jen několik hodin dne 4. 3. 2020. V České republice žalobce nikoho nemá, je zde poprvé, nemá tu ani žádné společenské nebo kulturní vazby. Žalobce uvedl, že se do Polska vrátit nechce a nemá finanční prostředky na návrat do Nizozemí, na zajištění ubytování v České republice, ani na složení kauce. Případné vyhoštění by žalobce považoval za zásah do svého života, protože je Čečenec a do Ruska se nemůže vrátit.
11. Rozhodnutím ze dne 6. 3. 2020, č. j. KRPU-45507-24/ČJ-2020-040022-RD-ZZ, žalovaná podle § 129 odst. 1 a 3 zákona o pobytu cizinců zajistila žalobce za účelem předání podle nařízení Dublin III na dobu třiceti dnů od okamžiku omezení osobní svobody. Rozhodnutím ze dne 30. 3. 2020, č. j. KRPU-45507-48/ČJ-2020-040022-ZZ-DB, žalovaná podle § 129 odst. 7 zákona o pobytu cizinců prodloužila dobu žalobcova zajištění o dvacet čtyři dnů.
12. Vzhledem k tomu, že žalobce dne 12. 3. 2020 požádal o dobrovolný návrat do Ruska, opatřila si žalovaná závazné stanovisko Ministerstva vnitra ze dne 31. 3. 2020, ev. č. ZS51216, podle kterého je žalobcovo vycestování do Ruska možné. Zároveň si žalovaná opatřila zprávu o bezpečnostní a politické situaci v Ruské federaci ze dne 14. 8. 2019 a Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

následně dne 1. 4. 2020 žalobci oznámila zahájení správního řízení ve věci správního vyhoštění podle § 119 odst. 1 písm. b) bod 3, 4 zákona o pobytu cizinců.

13. Rozhodnutím ze dne 1. 4. 2020, č. j. KRPU-45507-58/ČJ-2020-040022-SV-ZZ, žalovaná podle § 124 odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců zajistila žalobce za účelem správního vyhoštění na dobu 120 dnů ode dne omezení osobní svobody, který nastal dne 4. 3. 2020.
14. Tentýž den byl s žalobcem sepsán protokol o výsledku, při němž žalobce uvedl, že si je vědom toho, že na území České republiky může pobývat jen s cestovním dokladem a vízem. Konstatoval, že mu v návratu do Ruska nic nebrání, může se tam bez problémů vrátit a také dne 12. 3. 2020 požádal o dobrovolný návrat. Potvrdil, že si je vědom toho, že se dopustil protiprávního jednání tím, že pobýval na území České republiky a schengenského prostoru bez oprávnění. Žalobce dále uvedl, že vyhoštění by nebylo zásahem do jeho soukromého a rodinného života. Závěrem poznamenal, že lituje toho, že porušil zákony, a chtěl by se co nejdříve vrátit do Ruska.
15. Rozhodnutím ze dne 1. 4. 2020, č. j. KRPU-45507-58/ČJ-2020-040022-SV-ZZ, žalovaná podle § 119 odst. 1 písm. b) bod 3 a 4 zákona o pobytu cizinců uložila žalobci správní vyhoštění a stanovila dobu, po kterou žalobci nelze umožnit vstup na území členských států Evropské unie, v délce šesti měsíců. Toto rozhodnutí bylo žalobci doručeno dne 1. 4. 2020 a téhož dne se žalobce vzdal práva na odvolání proti němu, tudíž současně nabylo právní moci.
16. Žalovaná následně dne 5. 4. 2020 požádala Policii České republiky, Ředitelství služby cizinecké policie, o ověření žalobcovy totožnosti a opatřila si kopii jeho cestovního pasu. Dne 15. 4. 2020 žalovaná požádala Policii České republiky, Ředitelství služby cizinecké policie, o zajištění náležitostí k realizaci správního vyhoštění žalobce s tím, že požádal o dobrovolný návrat. Vyhoštění mělo být realizováno letecky dne 30. 4. 2020, nicméně dne 29. 4. 2020 byl příslušný letecký spoj zrušen. Dne 15. 5. 2020 žalovaná ověřovala trvání důvodů zajištění a zjistila, že doposud nebyl zajištěn let do Mineralne Vody, kam chtěl být žalobce na základě žádosti o dobrovolný návrat vyhoštěn. Stejná situace se opakovala dne 3. 6. 2020.
17. Dne 16. 6. 2020 požádal žalobce o propuštění ze zajištění. Žalovaná následně ověřila u Ministerstva vnitra, že stále pracuje na realizaci žalobcova dobrovolného návratu, a proto shledala, že ke dni 21. 6. 2020 nadále trvají důvody pro zajištění. Podle sdělení Ministerstva vnitra ze dne 25. 6. 2020 byl žalobce podrobně informován o situaci ohledně rušení letů do Ruska a zajímal se o možnosti vycestování do jiné země, která by mu umožnila vstup na území; bylo avizováno několik letů do Běloruska koncem června a začátkem července, na které navazují spoje do Moskvy.
18. Poté žalovaná dne 1. 7. 2020 vydala žalobou napadené rozhodnutí o zajištění žalobce, které nabylo právní moci téhož dne.
19. Na tomto místě soud předesílá, že po přezkoumání skutkového a právního stavu a po prostudování obsahu předloženého správního spisu dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

20. Soud považuje za nezbytné nejprve zdůraznit, že žalobce ze zákonem a soudní judikaturou vymezených podmínek pro zajištění cizince zpochybňoval výhradně posouzení toho, zda byla žalovaná oprávněna jej zajistit za účelem správního vyhoštění, ačkoli dosud nebylo skončeno řízení o jeho žádosti o mezinárodní ochranu v Nizozemí, a zda bylo samotné vyhoštění realizovatelné. Splnění ostatních podmínek zajištění žalobce nerozporoval, proto se jimi soud nezabýval, když meze soudního přezkumu ve správním soudnictví jsou podle § 75 odst. 2 věty první s. ř. s. vždy dány tím, jaké žalobní body žalobce uplatní.
21. Nejprve se soud zaměřil na otázku, zda bylo žalobce jako žadatele o mezinárodní ochranu v Nizozemí možné zajistit za účelem správního vyhoštění.
22. Podle čl. 2 písm. e) nařízení Dublin III platí, že „[p]ro účely tohoto nařízení se rozumí: *zpětvzetím žádosti o mezinárodní ochranu‘ úkony, jimiž žadatel ukončí řízení, které bylo zahájeno podáním jeho žádosti o mezinárodní ochranu, v souladu se směrnicí 2013/32/EU buď výslovně, nebo konkludentně.*“ Z čl. 18 odst. 1 písm. c) a d) nařízení Dublin III vyplývá, že „[č]lenský stát příslušný podle tohoto nařízení je povinen: c) přijmout zpět za podmínek stanovených v člancích 23, 24, 25 a 29 státního příslušníka třetí země nebo osobu bez státní příslušnosti, jejíž žádost se posuzuje a která vzala svou žádost zpět a učinila žádost v jiném členském státě, nebo která se nachází na území jiného členského státu bez povolení k pobytu; d) přijmout zpět za podmínek stanovených v člancích 23, 24, 25 a 29 státního příslušníka třetí země nebo osobu bez státní příslušnosti, jejíž žádost zamítl a která učinila žádost v jiném členském státě, nebo která se nachází na území jiného členského státu bez povolení k pobytu.“ Podle čl. 19 odst. 3 věty první nařízení Dublin III platí, že „[p]ovinnosti uvedené v čl. 18 odst. 1 písm. c) a d) zanikají, pokud členský stát příslušný k posouzení žádosti zjistí poté, co je požádán o přijetí zpět žadatele nebo jiné osoby uvedené v čl. 18 odst. 1 písm. c) nebo d), že dotyčná osoba opustila území členských států v souladu s rozhodnutím o návratu nebo rozhodnutím o vyhoštění, které vydal po zpětvzetí či zamítnutí žádosti.“
23. Vycházejí z citovaných ustanovení soud konstatuje, že zpětvzetí žádosti o mezinárodní ochranu lze učinit i konkludentně. V kontextu čl. 28 odst. 1 směrnice Evropského parlamentu a Rady č. 2013/32/EU, o společných řízeních pro přiznávání a odnímání statusu mezinárodní ochrany, který za konkludentní zpětvzetí žádosti o mezinárodní ochranu považuje mimo jiné bezdůvodné nedostavení se k pohovoru, skrývání se a za určitých okolností i nedovolené opuštění místa pobytu, je podle názoru soudu jednou z možností konkludentního zpětvzetí žádosti o mezinárodní ochranu podání žádosti o dobrovolný návrat do země původu. Požádá-li totiž žadatel o mezinárodní ochranu o dobrovolný návrat do země původu, zjevně tím dává najevo, že o mezinárodní ochranu nadále nestojí a že mu již nic nebrání vrátit se zpět.
24. Soud proto ve shodě se žalovanou shledal, že žalobce vzal svou žádost o mezinárodní ochranu konkludentně zpět tím, že požádal o dobrovolný návrat do Ruské federace. Soud má současně za to, že citovaný čl. 19 odst. 3 nařízení Dublin III umožňuje vydat rozhodnutí o vyhoštění v situaci, kdy žadatel o mezinárodní ochranu vzal svou žádost zpět, a to i konkludentně. Přesně taková situace nastala v případě žalobce, který projevil vůli vrátit se do země původu, čímž současně vzal konkludentně zpět svou žádost o mezinárodní ochranu. Následně žalobce bez výhrad akceptoval rozhodnutí o správním vyhoštění (vzdal se práva na odvolání) a respektoval rovněž rozhodnutí žalované ze dne 1. 4. 2020, jímž byl zajištěn za účelem správního vyhoštění. Celá situace se zkomplikovala až

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

v důsledku zrušení letu, jímž se měl žalobce dne 30. 4. 2020 vrátit do země původu, a v důsledku dalších omezení v letecké dopravě v souvislosti s pandemií koronaviru.

25. Směrem k žalobci soud připomíná, že v jeho případě bylo nejprve zcela správně postupováno v režimu nařízení Dublin III, neboť žalovaná zjistila, že podal žádost o mezinárodní ochranu v jiném členském státě Evropské unie. V návaznosti na tuto žádost o mezinárodní ochranu byl žalobce zajištěn podle § 129 zákona o pobytu cizinců za účelem předání do členského státu příslušného k rozhodnutí o žalobcově žádosti o mezinárodní ochranu. Teprve poté, kdy vzal žalobce svou žádost o mezinárodní ochranu konkludentně zpět tím, že požádal o dobrovolný návrat do země původu, nastala situace předvídaná v čl. 19 odst. 3 větě první nařízení Dublin III, mohlo být vydáno rozhodnutí o správním vyhoštění žalobce, které je podle § 123a zákona o pobytu cizinců předpokladem pro úhradu nákladů spojených s dobrovolným návratem.
26. Soud zdůrazňuje, že v návaznosti na zahájení řízení o správním vyhoštění byl žalobce okamžitě zajištěn podle § 124 odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců za účelem správního vyhoštění, přičemž žádná další změna režimu zajištění již poté nebyla provedena. Žalobci lze přisvědčit v tom, že za dané situace by již nebylo možné jej znovu zajistit za účelem předání; nic takového se však nestalo. Skutečnost, že souběžně je vedeno tzv. dublinské řízení, které vede jiný správní orgán odlišný od žalované, podle názoru soudu není překážkou zajištění žalobce za účelem správního vyhoštění. Tzv. dublinské řízení totiž musí být řádně ukončeno v souladu s čl. 19 odst. 3 větou první nařízení Dublin III, což znamená, že skončí až poté, kdy žalobce reálně opustí území členských států Evropské unie. Doposud neskončené tzv. dublinské řízení proto soud s ohledem na žalobcem učiněné konkludentní zpětvzetí žádosti o mezinárodní ochranu nepovažuje za překážku bránící zajištění žalobce za účelem správního vyhoštění, ani realizaci tohoto vyhoštění formou dobrovolného návratu, o který sám žalobce požádal. Žalovaná tak podle názoru soudu nepochybila, pokud se blíže nezabývala tím, zda bylo tzv. dublinské řízení skončeno a s jakým výsledkem. Skutečnost, že bylo žalobci dne 24. 6. 2020 umožněno se seznámit s podklady pro rozhodnutí v tzv. dublinském řízení, je podle názoru soudu s ohledem na výše uvedené irelevantní.
27. Se žalobcem lze částečně souhlasit v tom, že se na něj nadále vztahuje nařízení Dublin III, nicméně v důsledku konkludentního zpětvzetí žádosti o mezinárodní ochranu jde již jen o dokončení příslušných procedur vyplývajících z čl. 19 odst. 3 tohoto nařízení. Žalobce se však mylí, pokud se domnívá, že není možné, aby správní orgány postupovaly zároveň podle nařízení Dublin III a podle návratové směrnice. Výše citovaný čl. 19 odst. 3 nařízení Dublin III totiž podle názoru soudu tento souběh umožňuje, když připouští realizaci vyhoštění osoby, která vzala svou žádost o mezinárodní ochranu zpět, přičemž ukončení tzv. dublinského řízení má teprve následovat po vlastní realizaci tohoto vyhoštění.
28. K žalobcově námitce, že je stále žadatelem o mezinárodní ochranu v Nizozemí, soud podotýká, že žalobce jednoznačně projevil vůli v řízení o udělení mezinárodní ochrany nepokračovat, když ze své vůle požádal o dobrovolný návrat do země původu a bez výhrad akceptoval rozhodnutí o správním vyhoštění jakožto předpoklad realizace dobrovolného návratu. Za této situace považuje soud argumentaci probíhajícím řízením o udělení mezinárodní ochrany za účelovou, neboť tato je v přímé kontrapozici s předchozím vnitřně konzistentním postupem samotného žalobce, který se namísto dokončení řízení o žádosti o mezinárodní ochranu rozhodl pro dobrovolný návrat do země původu. Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

Argumentuje-li žalobce tím, že jeho dobrovolný návrat měl být realizován podle § 54a zákona o azylu, soud zdůrazňuje, že tento zákon se na žalobce nevztahuje, neboť žalobce nepožádal Českou republiku o mezinárodní ochranu na jejím území (srov. § 1 zákona o azylu).

29. S ohledem na uvedené skutečnosti soud shrnuje, že nic nebránilo tomu, aby byl žalobce jakožto žadatel o mezinárodní ochranu v Nizozemí, který však tuto žádost vzal konkludentně zpět, zajištěn za účelem správního vyhoštění a následně též vyhoštěn formou realizace dobrovolného návratu, o který sám požádal. Účel zajištění je tedy potenciálně možný. Ve vztahu k tomuto závěru si žalovaná podle názoru soudu opatřila dostatek podkladů, zjistila skutečný stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti a neporušila ani § 3, ani § 50 odst. 3 správního řádu. Žalobce ostatně ani v žalobě nespecifikoval, v čem konkrétně měla porušení těchto ustanovení spočívat. Své závěry přitom žalovaná dostatečně, tj. přezkoumatelně a v souladu s § 68 odst. 3 správního řádu, odůvodnila.
30. Pokud jde o vlastní realizaci správního vyhoštění, soud nesouhlasí s tvrzením žalobce, že se žalovaná ani nepokusila zjistit, zda je žalobcův návrat v šedesáti dnech alespoň potenciálně možný. Žalovaná totiž na straně 14 napadeného rozhodnutí jednoznačně uvedla, že doba zajištění se prodlužuje o šedesát dnů nezbytných k zajištění přepravních dokladů a že v současné době je avizováno několik leteckých spojů do Běloruska, na které navazují lety do Ruské federace, tudíž je podle žalované stále reálná možnost žalobcova návratu do domovského státu. Tyto závěry žalované přitom mají oporu ve správním spisu, kde je založeno sdělení Ministerstva vnitra ze dne 25. 6. 2020 hovořící o spojích do Běloruska na konci června a v červenci s tím, že další přípravu žalobcova odletu ministerstvo předpokládá do konce června nebo na počátku července. Vycházeje z těchto zjištění soud konstatuje, že žalovaná dostatečně zjistila, zda je realizace správního vyhoštění žalobce alespoň potenciálně možná, získala pro tento závěr dostatek podkladů a v odůvodnění napadeného rozhodnutí řádně popsala své úvahy i skutkové a právní okolnosti, z nichž vycházela při rozhodování. Podle názoru soudu proto nenastala situace předvídaná v čl. 15 odst. 4 návratové směrnice a žalovaná nepochybila, pokud rozhodla o prodloužení žalobcova zajištění namísto jeho propuštění na svobodu.
31. K tvrzení žalobce, že provoz na trase Praha – Minsk nebyl nikdy omezen a není zřejmé, že by mělo být obnoveno letecké spojení do Ruské federace, soud podotýká, že žalovaná spolupracuje na realizaci žalobcova dobrovolného návratu s Ministerstvem vnitra, přičemž primárně se tyto správní orgány snažily o to, aby žalobce vycestoval přímo do země svého původu. Vlivem omezení letecké dopravy v důsledku opatření proti pandemii COVID však byl zrušen let, jímž se měl žalobce dne 30. 4. 2020 vrátit do země původu. I po tomto datu bylo nadále prioritou zajistit žalobci let do Ruské federace. Podle sdělení ze dne 18. 6. 2020 vyvíjelo Ministerstvo vnitra snahu o zajištění letenek i do jiných destinací v Ruské federaci. Teprve ze sdělení Ministerstva vnitra ze dne 25. 6. 2020 vyplynulo, že žalobce projevil zájem vycestovat do jiné země, která by mu umožnila vstup na své území, a proto v této době začalo ministerstvo zjišťovat lety do Běloruska. Žalobcovo tvrzení, že tato možnost existovala od počátku jeho zajištění, vnímá soud v tomto kontextu jako účelové a dodává, že z toho rozhodně nelze dovozovat, že by správní vyhoštění formou žalobcova dobrovolného návratu nebylo možné realizovat, a to buď přímo do Ruské federace, dojde-li k obnově leteckého spojení, nebo přes Bělorusko, se kterým i podle samotného žalobce letecké spojení funguje.

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

32. Soud tedy neshledal namítaná porušení právních předpisů a napadené rozhodnutí považuje za dostatečně odůvodněné (tudíž přezkoumatelné) i zákonné. Žalobu soud vyhodnotil v mezích žalobních bodů jako zcela nedůvodnou, a proto ji podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.
33. O náhradě nákladů řízení rozhodl soud podle § 60 odst. 1 věty první s. ř. s. Žalobce neměl ve věci úspěch a žalovaná, již nad rámec běžné úřední činnosti žádné náklady nevznikly, ani náhradu nákladů řízení nepožadovala, proto soud vyslovil, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat **kasační stížnost** ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, sídlem Moravské náměstí 611/6, 657 40 Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti **musí** být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Ústí nad Labem 23. července 2020

Ing. Mgr. Martin Jakub Brus v.r.
samosoudce

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.